Zümrüt Salyangoz

Yavuz DEMİRKIRAN

Zümrüt Salyangoz

Yavuz DEMİRKIRAN

Güneşli bir bahçenin sıcacık bir köşesinde, Zümrüt adında bir salyangoz yaşardı. Kabuğu, ışıkta parıldayan, pırıl pırıl zümrüt yeşili bir sarmaldı. Gövdesi yumuşacık, soluk nane yeşiliydi ve koyu yuvarlak gözleri kısa sapların üzerinde dururdu. Zümrüt kabuğunu her şeyden çok severdi. Her sabah onu çiyle parlatır ve mutlu bir şarkı mırıldanırdı.

Zümrüt günlerini bahçe yolunda yavaşça süzülerek geçirirdi. Yumuşacık yapraklardan minik ısırıklar alır ve çiçeklere merhaba derdi. "Günaydın, güller," diye fısıldardı. "Merhaba, papatyalar." Bahçe renklerle ve tatlı kokularla doluydu. Zümrüt böyle güzel bir yerde yaşadığı için kendini şanslı hissederdi ve hiç acele etmezdi. Ne de olsa salyangozların dünyada bolca zamanı vardır.

Bir sabah Zümrüt kabuğunun içinde tuhaf bir şey fark etti. Tepesine yakın bir çatlaktan minicik yeşil bir filiz dışarı uzanıyordu. "Aaa," dedi şaşkınlıkla. "Oraya nasıl girdin?" Filiz cevap vermedi. Öylece durdu, küçücük ve cesur. Zümrüt onun kalmasına karar verdi. Bundan sonra ne olacağını çok merak ediyordu.

Ertesi gün filiz biraz daha uzamıştı. Öğleden sonra minicik pembe bir çiçek tomurcuğu belirdi. Zümrüt hayretler içinde kaldı. "Bir çiçek! Kabuğumun içinde!" Bunu yoldan geçen karıncalara gösterdi; onlar da hayretle antenlerini salladılar. O gece Zümrüt dikkatlice uyudu, minik tomurcuğa çarpmaktan korkuyordu. Rüyasında bahçeler ve yumuşacık taç yapraklar gördü.

Sabah olduğunda tomurcuk açmış, minicik pembe bir çiçek olmuştu. Bal ve güneş ışığı gibi tatlı kokuyordu. Zümrüt çok gururlandı. Çiçek rahatsız olmasın diye kabuğunu ekstra nazikçe parlattı. "Kabuğumdaki ilk çiçeksin sen," dedi ona. "Sana çok iyi bakacağım." Çiçek esintide sallandı.

Kısa süre sonra bir çiçek daha belirdi; bu minicik sarı bir çiçekti. Sonra bir mavi, bir de beyaz; her biri bir düğmeden daha küçüktü. Zümrüt'ün kabuğu küçük bir bahçeye dönüşüyordu. Gözlerine inanamıyordu. "Ne harika!" diye fısıldadı. Her yeni çiçeği güneşe gösterdi ve hepsinin yeterince ışık aldığından emin oldu.

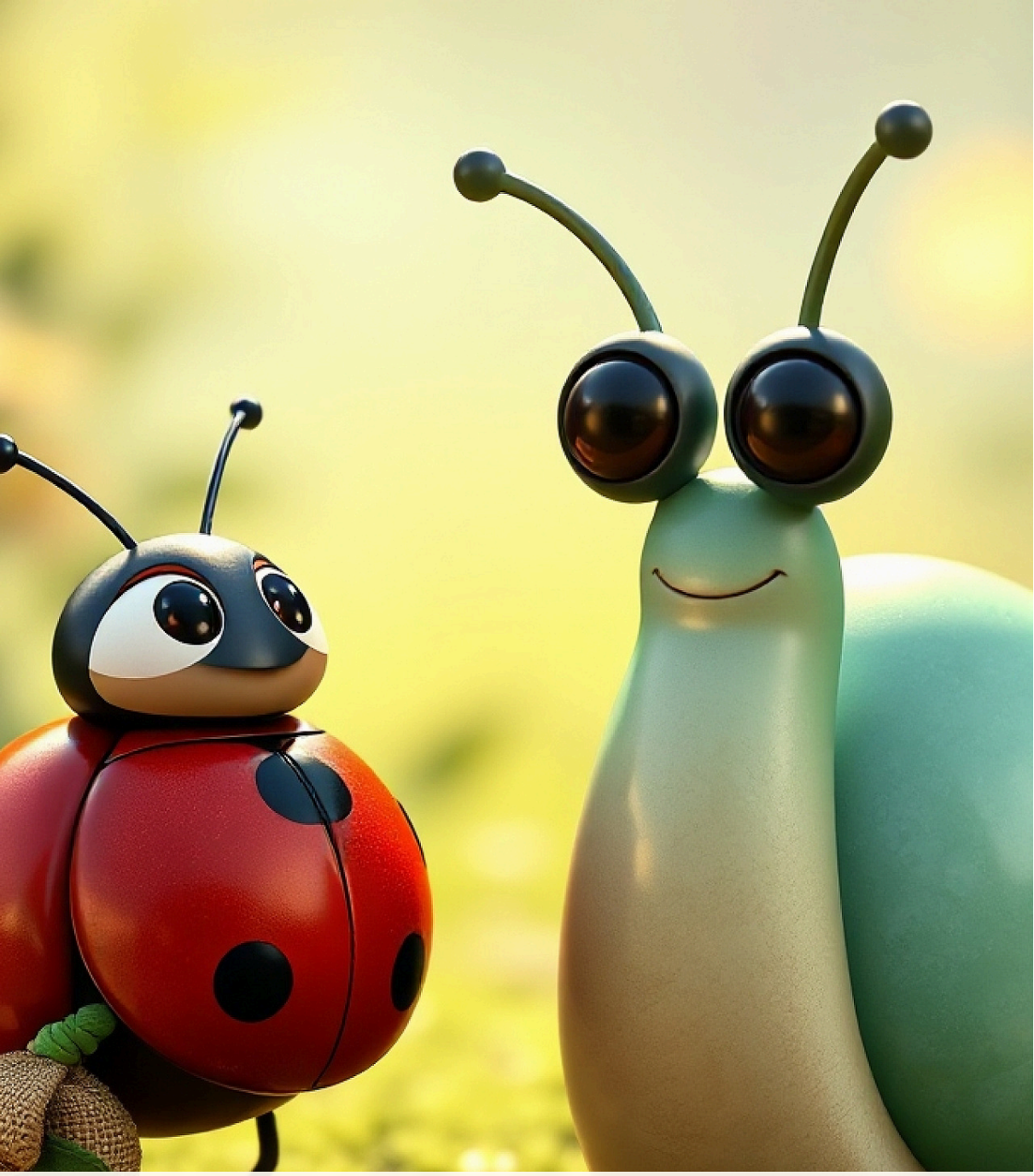

Zümrüt'ün kabuk bahçesinin haberi bahçede hızla yayıldı. İlk ziyaretçi, Pip adında bir uğur böceğiydi. Yedi siyah noktalı, yuvarlak kırmızı bir kabuğu vardı ve minicik bir yaprak çantası taşıyordu. "Kabuğunda çiçekler olduğunu duydum!" dedi, gözleri meraktan parlıyordu. "Görebilir miyim?" Zümrüt onu içtenlikle karşıladı.

Pip minik çiçeklere bayıldı. Zümrüt'ün kabuğunun etrafında kanat çırpıp her birine hayranlıkla baktı. "Herkese söylemeliyim!" dedi. Ve söyledi de. Kısa süre sonra Buzz adında tüylü bir arı geldi. Bir anteninin arkasına şapka gibi mavi bir çiçek yaprağı takmıştı. "Burada çiçekler olduğunu duydum!" diye vızıldadı. "Onların tozlaşmasına yardım edebilirim!"

Buzz hevesliydi ama biraz sakardı. Pip'e çarptı ve neredeyse mavi çiçeği devirecekti. "Eyvah! Özür dilerim!" diye vızıldadı. Zümrüt usulca kıkırdadı. "Sorun değil, Buzz. Sadece daha nazik olmaya çalış." Buzz başını salladı ve daha dikkatli hareket etmeye çalıştı. Çiçekler bu ilgiden hoşlanmış gibiydi ve yeni tomurcuklar belirmeye başladı.

Daha çok böcek ziyarete geldi. Bir çekirge, bir kınkanatlı ve bir karınca ailesi, hepsi kabuk bahçesini görmek istiyordu. Zümrüt misafirleri olduğu için mutluydu, ama kabuğu kalabalıklaşıyordu. Kimseye çarpmadan hareket etmek zorlaşmıştı. "Affedersiniz, izin verin," diyerek bir karınca sırasının yanından sıyrıldı. Biraz endişelenmeye başladı.

Bir akşam Luna adında sessiz bir güve geldi. Kanatları yumuşak krem ve soluk leylak rengiydi, gümüş beneklerle kaplıydı. Yumuşak bir fısıltıyla konuştu. "Bahçen çok güzel," dedi. "Burada dinlenebilir miyim?" Zümrüt ona kabuğunun tepesine yakın, telaşlı böceklerden uzak, sessiz bir köşe gösterdi. Luna oraya yerleşti ve memnuniyetle iç çekti.

Zümrüt, Luna'nın huzur içinde dinlendiğini izlerken bir fikir buldu. Tüm misafirleri için rahat köşeler hazırlayabilirdi! Pip'ten yardım istedi. Birlikte karıncalar için yumuşak yosun, Buzz için minicik bir yaprak sandalye ve kınkanatlı için gölgeli bir kuytuluk düzenlediler. Kendisi için de Zümrüt sessizlik için bir sakin köşe ayırdı. "Bu mükemmel," dedi.

Herkes yerleşince Zümrüt'ün kabuğu, çiçekler ve böcekler için mutlu bir yuva oldu. Buzz çiçeklerin tozlaşmasını sağladı, Pip yeni ziyaretçileri karşıladı ve Luna sessiz köşesinde dinlendi. Zümrüt kimseye çarpmadan etrafta süzüldü. Kendini sakin ve huzurlu hissetti. Kabuğu artık sadece ona ait değildi; dostça küçük bir dünyaydı ve onu daha da çok seviyordu.

Günler geçtikçe Zümrüt'ün kabuğunun içinde daha çok çiçek açtı. Her biri küçük bir mucizeydi, yavaş ve istikrarlı bir şekilde büyüyordu. Zümrüt harika şeylerin zaman aldığını öğrendi. "Kabuğumun bu kadar şey taşıyabileceğini hiç hayal etmemiştim," dedi Pip'e. Pip gülümsedi. "Ve her şey minicik bir filizle başladı." Zümrüt başını salladı, her küçük adım için minnettardı.

Şimdi Zümrüt'ün kabuğu sıcacık bir bahçe yuvası. Çiçekler gökkuşağı renklerinde açıyor ve böcekler mutlu vızıltılarla, kanat çırpışlarıyla gelip gidiyor. Luna akşamları ziyarete geliyor ve sessiz köşeyi paylaşıyorlar. Zümrüt bilir ki dostluk da tıpkı bir bahçe gibi yavaşça büyür. Ve o, acele etmeden, her seferinde küçük bir adımla ilerlemekten mutludur.

Ve böylece, güneşli bir bahçede, yeşil kabuklu bir salyangoz bize önemli bir şey öğretir. Harika şeyler yavaşça gelişebilir, tıpkı bir kabuğun içinde büyüyen bir çiçek gibi. Zümrüt misafirleri ağırlamayı ve huzurunu korumayı öğrendi. Kabuğu, dostluğun ve güzelliğin yeri oldu; hepsi sabırlı ve nazik olduğu için. Son.